

Regió7

R7

EDITA EDICIONS INTERCOMARCALS S.A. (EISA)
 PRESIDENT EXECUTIU: Gonçal Mazcuñán i Boix
 CONSELLER DELEGAT: Félix Noguera i Carrillo
 CONSELLERS: Andreu Aguilera i Alfaro,
 Jaume Torras i Rodergas, Valentí Martínez i Espinosa,
 Ainhoa Moll i Sarasola, Aitor Moll i Sarasola.

EDITORIAL

LA REDIMENSIÓ DE LA MEDITERRÀNIA

Quan ara fa un any el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras, avisava que la Fira Mediterrània -i el seu entorn, la Fundació i el mateix Ajuntament- havia de posar fil a l'agulla per trobar nous recursos econòmics, la crisi ja començava a fer estralls al país. S'apuntava amb paraules com *redimensionar* la necessitat de controlar amb més zel que mai fins a l'últim cèntim que es destinava des de les arques públiques a un esdeveniment cultural amb beneficis, tot sovint, poc tangibles. De fet, eficiència i rendibilitat eren paraules que Tresserras repetia respecte a la Mediterrània des que va arribar a la conselleria; no-gensmenys, segons les seves paraules, era la fira més ben dotada de la Generalitat. Quan faltin quatre dies per a la dotzena edició del mercat català d'espectacles d'arrel tradicional a Manresa, amb el 15% menys del pressupost, la nova gerència ha treballat els darrers mesos apuntant tres eixos bàsics: mantenir programació (augmentant els nombres de sessions per espectacle per tal de rendibilitzar-los); buscar coproductors com l'Institut del Teatre, Mercat de les Flors i Festival de Torroella (per sumar esforços) i accentuar la implicació local. Aquesta darrera, per exemple, aprofitant la infraestructura del Kursaal per a la gestió de venda d'entrades; i obrint la participació al certamen, per primer cop, dels nou cellers de la DO Pla de Bages a la FiraPasseig. El cap de setmana que ve, la ciutat tornarà a ser un escenari en la proposta cultural de més envergadura que se celebra al llarg de l'any a Manresa. La Mediterrània ha de ser una festa per al públic però, sobretot, ha d'assolir la condició de fira estratègica per a la cultura del país al mateix temps que genera un benefici directe a la ciutat (per al sector hotelier i de restauració). És una condició per a una supervivència amb garanties.

Regió7

expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes i clients publicitaris.

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
 carrer Sant Antoni Maria Claret, 32. 08243. Manresa

TELÈFON 93 877 22 33 FAX 93 874 03 52 FAX DE PUBLICITAT 93 874 16 12 ADREÇA ELECTRÒNICA regio7@regio7.cat

BERGA: c/Font del Ros, 1. 08600. Telèfon: 93 822 12 19. Fax: 93 822 03 99. SOLSONA: c/Sant Salvador, 1. 25280. Telèfon: 973 48 30 08. Fax: 973 48 24 93. MARTORELL: av/Cami Fondo, 8, 1r 1a. 08760. Telèfon: 93 774 00 86. Fax: 93 774 00 87. BARCELONA: rambla Catalunya, 10, 4t-4a, 08007. Telèfon: 93 317 05 14 i 93 317 06 32. Fax: 93 317 07 91.

http://www.regio7.cat

PROHIBIDA TOTA REPRODUCCIÓ ALS EFECTES DE L'ARTICLE 32.1, PARÀGRAF SEGON DE LA LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni transmesa per cap tipus de mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

Imprimelx: Impressions Intercomarcals SA. Dipòsits legals: Edició Manresa, B-44983-78. ISSN: 1137-5655.

Difusió controlada per



Director: Marc Marcè i Casaponsa.

Director adjunt: Xavier Domènech i Sala.

Caps d'àrea: Enric Badia (Societat), Salvador Redó (Fotografia), Carles Blaya (Economia i Arreu) i Francesc Galindo (Manresa).

Caps de secció: David Bricollé (Bages), Xavier Prunés (Esports), Susana Paz (Cultures).

Gerent i Director comercial: Félix Noguera i Carrillo. Cap d'àrea d'administració i distribució: Sandra Espinal.

Caps de secció: Teresa Boladeras (Administració i Finances) i Joan Armengol (Distribució).

Opinió

TERÀPIA DE XOC PER MANEL PUJAL



A TORT I A DRET

Xavier Domènech

PERIODISTA ▶ xdomenech@regio7.cat



MÉS POLÍTICS, MENYS PARTIT

Un canvi radical del model electoral es fa indispensable per regenerar el sistema. Cal reduir el poder de les sigles en benefici de les persones. Però no és fàcil que els partits promoguin un canvi en profunditat, perquè tot organisme s'esforça a perpetuar-se

L'expolític Toni Llobet s'esplaiava avui, en una entrevista a aquest diari, contra els polítics professionals que no tenen cap altre ofici i que, per tant, depenen dels alts comandants del seu partit, que els poden encimbellar cap a càrrecs francament ben remunerats, o enfonsar-los en els llocs més improbables de les llistes electorals. Llobet és un home escaldat per l'enfrontament amb l'aparell d'un partit que, en el seu relat, es comporta com les burocràcies impenetrables de les novel·les de Kafka: de sobte, ve a dir, es va veure desposseït sense que ningú li'n donés raons ni arguments. És el relat del seu cas, que sens dubte contrastaria amb el d'aquells que no han tingut aquesta mena de problemes i han prosperat, perfectament adaptats, dins l'ecosistema polític català.

Però aquest ecosistema es veu periòdicament sacsejat per uns escàndols de corrupció

que, com el que acaba d'esclatar i que s'investiga sota el nom d'operació Pretòria, fa sospitar que la quietud ha portat les aigües estancades a un cert grau de putrefacció. No pas les del suposat oasi català, sinó les del conjunt del sistema partidari espanyol, ja que les característiques del sistema són en gran part comunes, perquè el seu fonament és el sistema electoral i la manera com preval el protagonisme dels partits i de les seves direccions, per sobre del que pertocaria als candidats que es presenten a les eleccions i als que en surten com a càrrecs electes. El resultat és que els partits esdevenen màquines introspectives pendents del que passa al seu propi món, que no més miren cap enfora per saber què diuen les enquestes.

«La ciutadania va per una altra banda i veu l'edifici de la política com una mena de búnquer d'accés restringit»

Aquest aïllament propicia tràfics d'influències, intercanvis de favors, seleccions per raons d'amistat, premis a la fidelitat, lleialtats quasi familiars. Tot queda a casa i tot es fa entre els qui són dels nostres. Així és fàcil passar la ratlla de l'ètica i fins i tot de la legalitat, com es veu massa sovint. Mentrestant, la ciutadania va per una altra banda i es mira l'edifici de la política com si fos una mena de búnquer al qual no és convidat.

Un canvi radical del model electoral es fa indispensable per regenerar el sistema. Cal reduir el poder de les sigles en benefici de les persones. Dels comitès electorals en benefici dels candidats. Dels secretaris de disciplina en benefici dels diputats individuals. Però no és fàcil que siguin els partits els que promoguin un canvi en profunditat, perquè tot organisme s'esforça a perpetuar-se i el suïcidi no és una tendència natural dels éssers vius.

Qui, doncs? Gran pregunta.